

I

In het zuiden van Frankrijk broedt een zangvogel genaamd de ortolaan.

Hij is ongeveer vijftien centimeter groot en weegt minder dan dertig gram. Zijn kopje is grijs, zijn keel lichtgeel, en zijn veren hebben een goddelijke oranjekleur. Hij heeft een stompe, roze snavel en zijn ogen glinsteren als glazen peperkorrels. Zijn staccato gesjirp brengt een glimlach op het gezicht van iedereen die het hoort.

Hij is van een opvallende schoonheid.

Als mensen een ortolaan zien, willen de meesten van hen hem als huisdier.

Niet iedereen.

Sommige mensen zien zijn schoonheid niet.

Sommige mensen zien iets anders.

Want het ándere opvallende aan de ortolaan is dat hij het belangrijkste ingrediënt is in het meest sadistische gerecht ter wereld. Een gerecht dat niet alleen vereist dat de kleine zangvogel wordt gedood, maar ook dat hij wordt gemarteld...

De chef-kok had er een maand eerder twee gekocht. Je kunt een ortolaan niet schieten zonder hem te vernietigen, dus had ze een man betaald om ze met een net te vangen. Hij had er honderd euro per stuk voor gevraagd. Een pittige prijs, maar als hij werd gepakt zouden de boetes veel hoger zijn.

Ze had ze mee naar huis genomen en vetgemest op de manier waarop koks dat vroeger voor een Romeins bacchanaal hadden gedaan: door hun oogjes uit te steken. Voor de twee ortolanen veranderde de dag in de nacht.

En 's nachts aten ze.

Een maand lang schrokken ze gierst, druiven en vijgen naar binnen. Ze werden viermaal zo dik. Vet genoeg om gegeten te worden.

Een koningsmaal.

Of een maaltje voor een dierbare vriend.

Na het telefoontje had ze de vogeltjes zelf meegenomen, het Kanaal over.

Ze was in Dover van boord gegaan en had de hele nacht doorgereden naar een restaurant in Cumbria genaamd Bullace & Sloe.

De twee mannen aan tafel waren volslagen tegenpolen van elkaar.

Een man was gekleed in een schitterend pak met een hoge boord. Het zag er oosters uit. Zijn overhemd was stijf en wit en zijn manchetknopen waren van zuiver goud. Hij oogde beschaafd en op zijn gemak. Zijn innemende glimlach zou iedere eetzaal in de wereld hebben opgefleurd.

De andere man droeg een bemodderde spijkerbroek en een doorweekt jack. Van zijn laarzen droop smerig water op de vloer van de eetzaal. Hij zag eruit alsof hij ruggelings door doornstruiken was gesleept. Zelfs in het zwakke licht van de flakkerende kaarsen maakte hij een zenuwachtige, rusteloze indruk. Wanhopig.

Een ober naderde en serveerde de vogels in de koperen pannen waarin ze waren geroosterd.

‘Ik denk dat je wel van dit gerecht zult genieten,’ zei de man in het pak. ‘Het is een zangvogel genaamd ortolaan. Chef Jégado heeft ze zelf vanuit Parijs meegenomen, en nog geen vijftien minuten geleden heeft ze de vogeltjes in cognac verdronken...’

Zijn tafelmanaar staaarde naar de vogel: die had de omvang van een grote teen en spetterde in zijn eigen vet. Hij keek op. ‘Wat bedoel je met “verdronken”?’

‘Op die manier krijg je cognac in hun longen.’

‘Dat is barbaars.’

De man in het pak glimlachte. Toen hij in Frankrijk werkte had hij dit soort opmerkingen vaker gehoord. ‘We gooien levende kreeften in kokend water. En van levende krabben scheuren we de scharen af. Ganzen proppen we vol voor de foie gras. In elke hap die we van een dier nemen zit lijden, toch?’

‘Het is niet legaal,’ kaatste de man in de spijkerbroek terug.

‘We hebben allemaal onze problemen met of iets legaal is of niet. Volgens mij zijn die van jou ernstiger dan die van mij. Eet de vogel, of niet, het maakt mij niet uit. Maar als je het doet, doe dan zoals ik. De geurtent die ontstaat zal je gulzigheid voor God verbergen.’

De man in het pak drapeerde een gesteven, bloedrood servet over zijn hoofd en stopte de vogel in zijn mond. Alleen zijn kopje bleef erbuiten

hangen. Hij beet en het kopje viel op zijn bord.

De ortolaan was gloeiend heet. De man in het pak liet de vogel ongeveer een minuut op zijn tong rusten en haalde een aantal keren kort en snel achter elkaar adem om hem af te koelen. Het heerlijke vet begon door zijn keel te glijden.

Hij zuchtte van genot. Zes jaar lang had hij dit soort eten moeten ontberen. Hij begon op de vogel te kauwen. In zijn mond vond een explosie van vet, ingewanden, botjes en bloed plaats. Het zoete vlees en de bittere darmen smaakten exquisite. Het vetlaagje op zijn gehemelte was verbluffend. Scherpe botjes staken in zijn tandvlees en zijn eigen bloed maakte het vlees extra smaakvol.

Het was bijna overweldigend.

En uiteindelijk doorboorden zijn tanden de longen van de ortolaan. Zijn mond werd overspoeld door de zalige armagnac.

De man in de spijkerbroek raakte zijn vogel niet aan. Hij kon het gezicht van de man in het pak niet zien – dat ging nog steeds schuil achter het servet – maar hij hoorde het geknars van botjes en zijn genotzalige gezucht.

Het duurde vijftien minuten voordat de man in het pak de zangvogel had verorberd. Toen hij van onder zijn servet tevoorschijn kwam, veegde hij het bloed dat langs zijn kin droop weg en keek zijn gast glimlachend aan.

De man in de doorweekte spijkerbroek sprak, en de man in het pak luisterde. Na een tijdje, en voor het eerst die avond, liet de man in het pak iets van ergernis zien. Op zijn uiterst kalme gezicht was een flits van angst te zien.

‘Het is een interessant verhaal,’ zei de man in het pak. ‘Maar ik ben bang dat we het helaas niet af kunnen maken. Zo te zien krijgen we gezelschap.’

De man in de spijkerbroek draaide zich om. Bij de deur stond iemand in burgerkleding. Naast hem stond een geüniformeerde agent.

‘Zo dichtbij.’ De man in het pak schudde zijn hoofd en gebaarde de politiemensen dat ze binnen konden komen.

De politiemans in burger liep naar de tafel. ‘Zou u alstublieft met ons mee willen komen?’

De man in de spijkerbroek keek gejaagd om zich heen, op zoek naar een uitweg. De ober en de chef-kok waren allebei in de keuken, dus die vluchtweg was geblokkeerd.

De agent trok zijn wapenstok.

‘Doe geen domme dingen,’ zei de politieman in burger.

‘Daarvoor is het te laat,’ grauwde de man in spijkerbroek. Hij greep de halfvolle wijnfles bij de hals en hield hem voor zich. De inhoud ervan stroomde over zijn overhemd, dat nog steeds klam was.

Ze bevonden zich in een impasse.

De man in het pak bleef glimlachend kijken naar hoe de situatie zich ontwikkelde.

‘Geef me de kans het uit te leggen!’ gromde de man in de spijkerbroek.

‘Daar krijgt u morgen de kans toe,’ zei de politieman in burger. De agent ging links van de man staan.

De keukendeur ging open. De ober kwam binnen. Hij had een schotel met oesters in zijn handen. Hij zag wat zich afspeelde en liet de metalen schotel vallen. Ijsblokjes kletterden op de tegelvloer.

Het was de afleiding die ze nodig hadden. De agent dook naar zijn benen; de agent in burger richtte zich op zijn bovenlichaam. De knuppel raakte de man in de knieholten en de klap van de agent in burger raakte hem vol op de kaak.

De man in spijkerbroek zakte in elkaar. De agent knielde op zijn rug, duwde zijn hoofd tegen de plavuizen en boeide hem.

‘Washington Poe,’ zei de burgeragent, ‘ik arresteer u op verdenking van moord. U hoeft niets te zeggen, maar het kan uw verdediging schaden als u tijdens het verhoor dingen achterhoudt waar u zich later voor de rechtbank op beroept. Alles wat u zegt kan tegen u gebruikt worden.’

TWEE WEKEN EERDER:

Dag 1

2

Het blauwe licht is verdwenen van het Engelse platteland. De indrukwekkende oude victoriaanse politiebureaus zijn geschiedenis geworden, in aantal afgenomen en vervangen door moderne, goed uitgeruste, ziellose expertisecentra.

En oom agent is ook verdwenen. Die bestaat nu alleen nog in de hoofden van degenen die hunkeren naar een plattelandsidylle. Vandaag de dag zien agenten hun werkterrein hoofdzakelijk vanuit een patrouillewagen.

Tesco heeft twee keer zoveel vierentwintiguurswinkels als de politie vierentwintiguursbureaus.

Cumbria is van alle gebieden het hardst getroffen. Het is een graafschap van bijna achtenveertighonderd vierkante kilometer – geografisch gezien het op twee na grootste graafschap van Engeland – en heeft slechts vijf politiebureaus die dag en nacht open zijn.

Alston, het hoogstgelegen marktstadje van het land en gelegen in de Noordelijke Pennines, had geen schijn van een kans. Het politiebureau, een groot, prachtig vrijstaand gebouw, werd in 2012 verkocht en vervangen door een politiebalie. Elke vierde woensdag van de maand reed een lid van het plattelandsteam van de politie van Eden – aangesteld als ‘probleemoplosser’ – helemaal daarnaartoe, ging in de bibliotheek achter een balie zitten en luisterde naar de klachten van de mensen.

Probleemoplosser agent Graham Alsop had een gloeiende hekel aan de vierde woensdag van de maand. En hij baalde ervan dat hij een probleemoplosser werd genoemd. Sommige klachten waarnaar hij moest luisteren waren zo geestdodend lullig, zo krankzinnig hardnekkig, dat hij soms het gevoel had dat ze in het stadje allemaal de hersens van een garnaal hadden.

Hij hoefde niet verder dan een maand terug te gaan om een goed voorbeeld te vinden van wat hij te verduren had. Een oudere man was naar hem toe gekomen en had een zak vol hondendrollen op zijn bureau neergekwakt. Fucking hondendrollen. De man had gezegd

dat hij er schoon genoeg van had om ze tussen zijn bekroonde Lady Penzance-rozen te vinden. Hij beweerde dat zijn buurvrouw haar kreupele teckel erop liet schijten uit wraak voor het feit dat hij haar tijdens de bloemenshow in het dorp had verslagen. Hij had geëist dat Alsop ze naar het lab zou sturen om ze op DNA te laten testen. Het leek hem te verrassen dat er geen lab was, en ook geen hondendatabase waarmee je hondendrollen met elkaar kon vergelijken. Het was een civiele aangelegenheid en de agent had hem dan ook geadviseerd om een advocaat in de arm te nemen. En hij moest zijn zak drollen met zich meenemen. Als de zaak zou escaleren in een schandelijke hondendrollenmoord zou probleemoplosser agent Alsop natuurlijk wel wat uit te leggen hebben, maar soms was het 't waard om het risico te nemen.

Maar al met al was de dag écht een makkie. De bibliotheek ging om negen uur open en totdat de eerste leesgroep een uur later arriveerde hadden Alsop en het bibliotheekpersoneel normaal gesproken de ruimte voor henzelf. Genoeg tijd voor thee met toast voordat de idioten arriveerden.

En die ochtend had hij zelfs een plan. Hij zou eerst zijn krantje lezen en daarna naar de delicatessenzaak lopen voor wat Alston-kaas. Een van de bibliothecaresses ging hem leren hoe hij een kaassoufflé moest maken. En Alsop ging ervan uit dat het bakken van een soufflé de perfecte manier zou zijn om zijn lankmoedige vrouw gunstig te stemmen voordat hij haar ging vertellen over zijn geplande golftrip naar Portugal.

Het was een goed plan.

Maar het bijzondere aan plannen is dat ze in een oogwenk kunnen veranderen in een zak drollen.

In eerste instantie dacht hij dat het meisje de *walk of shame* deed – naar huis probeerde te komen na een nacht in een vreemd bed. Ze had een wollen muts op en droeg een effen T-shirt met lange mouwen en een zwarte legging. Ze hinkte en kwam aarzelend naderbij. Haar armoedige sportschoenen sloften over de vloerbedekking.

Ze bleef in het midden van de bibliotheek staan en keek om zich heen. Het was duidelijk dat ze niet naar een bepaald boek op zoek was. Haar ogen dwaalden over de kinderboeken, de streekgeschiedenissen, en vervolgens over de autobiografieën. Waarschijnlijk was het niet meer dan een truc om zo de toiletten te kunnen gebruiken. Even snel opfrissen, misschien een lijntje coke, en dan een taxi terug naar Carlisle. In

Alston woonden geen studenten, maar er werden wel feestjes gegeven.

Maar... Alsop was het overgrote deel van zijn carrière wijkagent geweest in het centrum van Carlisle en bezat nog steeds de juiste instincten.

Er klopte iets niet.

Zijn eerste inschatting was fout geweest. Het meisje zag er niet beschaamd uit, eerder angstig. Haar blik schoot alle kanten op, op zoek naar iets. Ze keek rond met half dichtgeknepen ogen door het stof dat lui in de lucht hing, waarbij haar blik nooit langer dan een seconde op iets gericht bleef. Maar ze was niet geïnteresseerd in de boeken die netjes met de ruggen naar voren in alfabetische volgorde in de kasten stonden. Ze bestudeerde het bibliotheekpersoneel maar geen van hen wist haar aandacht heel lang vast te houden.

Toen haar blik op hem viel, wist Alsop dat zijn ochtend niet langer meer in het teken zou staan van het bakken van de perfecte kaassoufflé. Hij was de reden waarom ze daar was. Met een van inspanning vertrokken gezicht hinkte ze naar zijn bureau. Ze ging voor hem staan, hield haar linkerarm voor haar magere lichaam en pakte haar rechterelleboog vast. Ze hield haar hoofd scheef. Het zou een schattige aanblik zijn geweest als het er niet zo verontrustend uitzag.

‘Bent u de politie?’ Haar stem klonk mat.

‘Nee, slechts een stukje ervan,’ antwoordde hij.

Ze glimlachte niet om de grappig bedoelde opmerking. Reageerde überhaupt niet. Alsop keek haar onderzoekend aan, probeerde te doorgronden wat er aan de hand was, een aanwijzing te vinden voor wat er te gebeuren stond. Want één ding wist hij zeker: er stond wat te gebeuren.

Het meisje was uitgeput. Haar holle bruine ogen zagen er vermoeid en gekwetst uit. Het doffe, futloze haar dat onder haar hoed uitstak was klitterig en omkranste een getekend gezicht. Ze had scherpe, bleke jukbeenderen en over haar vuile gezicht liepen sporen van tranen. Rond haar mond zaten puistjes en opgedroogd wit speeksel. En ze was mager. Niet mager als een model. Uitgemergeld. Ondervoed.

Alsop liep om zijn bureau, trok een stoel bij en bood die haar aan. Ze ging er dankbaar op zitten. Hij liep terug naar zijn eigen plek, ging zitten, spitste zijn vingers en liet zijn kin erop rusten. ‘Nou, liefste, wat kan ik voor je doen?’ Hij was een agent van de oude stempel en had geen boodschap aan de genderneutrale aanspreekvormen die hij verondersteld werd te gebruiken.

Ze gaf geen antwoord en keek dwars door hem heen. Hij had er evengoed niet kunnen zijn.

Maar dat was prima. Hij wist hoe hij met mensen moest omgaan en dat ze zelf wel bepaalden wanneer ze wat zouden zeggen.

‘Weet je wat, waarom beginnen we niet gemakkelijk? Waarom beginnen we niet met je naam?’

Ze knipperde met haar ogen en het leek net of ze ontwaakte uit een of andere droom, maar het was alsof het begrip naam volstrekt vreemd was voor haar.

‘Je weet toch wel wat een naam is? Iedereen heeft er een, toch?’

Ze glimlachte nog steeds niet.

Maar ze vertelde hem wel hoe ze genoemd werd.

En Alsop wist dat hij een probleem had.

Zij allemaal.

Dag 4

3

Een oude Cherokee zei tegen zijn kleinzoon die vervuld van haat jegens iemand bij hem was gekomen: 'Laat me je een verhaaltje vertellen. Ook ik heb haat gevoeld jegens degenen die me onrecht hebben aangedaan. Maar haat put je uit en kwetst de mensen niet die jou hebben gekwetst. Het is alsof je vergif inneemt in de hoop dat je vijand sterft. Ik heb vaak met dit soort gevoelens geworsteld. Alsof er twee wolven vechten om de dominantie over mijn geest. Zo voelt het. De ene wolf is goed en doet geen kwaad. Hij leeft in harmonie met iedereen in zijn omgeving, en als iets niet opzettelijk gebeurt, neemt hij er geen aanstoot aan.'

'Hoe zit het met die andere wolf, grootvader?'

'Ah,' antwoordde de oude man. 'De andere wolf is slecht. Hij is vervuld van woede. Het minste of geringste zorgt al voor een woede-uitbarsting. Doordat zijn woede en haat zo groot zijn, kan hij niet goed nadenken. En het is een machteloze woede, want ze kan niets veranderen.'

De jongen keek zijn grootvader aan. 'Welke wolf wint, grootvader?'

De oude man glimlachte. 'De wolf die ik voed.'

Brigadier Washington Poe had onlangs nog gedacht aan het verhaaltje over de oude Cherokee. Zijn hele leven had hij de slechte wolf gevoed. Hij had altijd gedacht dat hij wist waarom. Zijn moeder had hem, toen hij nog maar een peuter was, in de steek gelaten, wat van hem een boos kind had gemaakt, en het verlatingsgevoel was nooit verdwenen. Soms zakte dat gevoel wat weg, maar zelden lang genoeg om hem een hele nacht door te laten komen zonder dat hij trillend wakker schrok.

Maar nu wist hij dat zijn woede gebaseerd was op een leugen.

Poe was verwekt toen zijn moeder in Washington D.C. tijdens een diplomatenfeestje was verkracht. Ze had hem helemaal niet in de steek gelaten. En ze had hem, als een soort waarschuwingslabel, Washington genoemd, zodat ze de moed zou hebben om weg te gaan. Ze was als de dood dat ze haar walging niet zou kunnen verbergen als ze haar

verkrachter in het uiterlijk van haar zoon zou herkennen.

De man die hem had opgevoed, de man die hij bijna veertig jaar pa had genoemd, was niet zijn biologische vader. Die eer was voor iemand anders weggelegd.

Sinds hij de waarheid had ontdekt waren zijn woede en wrok uitgegroeid tot withete razernij, tot een brandend verlangen naar vergelding. Dat zijn moeder was gestorven voordat hij het te weten was gekomen voedde zijn gevoel van rauwe onrechtvaardigheid. Iets in hem was onlangs tot stof vergaan.

Hij was een tijdje afgeleid geweest door het onderzoek naar de Brandofferman, de man die zijn slachtoffers in de fik stak. Hij was een hoofdgetuige geweest en had dagenlang getuigenis afgelegd voor commissies en tijdens openbare hoorzittingen. Maar nu was dat voorbij. Poe's getuigenis, samen met het bewijs dat hij en iedereen die bij de zaak betrokken was boven tafel hadden weten te krijgen, had voor de juiste uitkomst gezorgd: het verhaal van de Brandofferman was gecheckt en door iedereen na te gaan. Poe had gewonnen maar het was een pyrrusoverwinning. Wat hij te weten was gekomen over zijn moeder had een schaduw geworpen over ieder gevoel van tevredenheid over de succesvol afgeronde zaak.

Iemand vroeg hem iets en met een schok keerde hij terug in de werkelijkheid. Hij probeerde zich te concentreren op waar ze mee bezig waren. Hij vertegenwoordigde de SCAS – de Serious Crime Analysis Section – bij een departementale budgetbijeenkoms. Die vond iedere drie maanden plaats, en om redenen die allang vergeten waren werd die altijd op een zaterdag gehouden. Normaal gesproken waren de afdelingshoofden aanwezig, maar toen hij tijdelijk het afdelingshoofd was, had hij die taak aan brigadier Stephanie Flynn gedelegeerd. Toen zij echter de positie van inspecteur permanent had overgenomen, en de rollen waren omgedraaid, had ze er een pervers genoeg aan beleefd om hem hetzelfde aan te doen. Nu moest hij en niet zij ieder kwartaal naar Londen. Hij kon de ironie hiervan niet zo waarderen, hoewel hij het wel fijn vond om weer gewoon brigadier te zijn. Die functie bood de gunstigste balans tussen macht en verantwoordelijkheid. En inspecteur zijn had hem nooit gelegen. De rang klonk altijd alsof er 'kaartjes-' of 'toilet-' voor zou moeten staan.

'Sorry, wat?'

'We zijn de kwartaalprojecties aan het bespreken, brigadier Poe.'

Inspecteur Flynn heeft gevraagd om een verhoging van drie procent van het overurenbudget van de SCAS. Weet u waarom?’

Poe wist het. Normaal gesproken niet. Normaal gesproken hield hij zijn mond en vertrouwde erop dat Flynn haar administratieve werk zo grondig had gedaan dat er verder geen onderzoek nodig was. Hij pakte het document, dat meteen uit elkaar viel. Poe vervloekte stilletjes de administratief medewerker die het voor hem had voorbereid. Als papieren bij elkaar horen, niet ze dan aan elkaar. Paperclips waren voor hippies en mensen met hechtingsproblemen. Hij raapte de papieren bijeen, maar had geen flauw idee of ze nu in de juiste volgorde lagen. De woorden en paginanummers vormden een ondoorzichtige puinhoop. Hij haalde zijn leesbril uit zijn borstzak. Die was nieuw voor hem en herinnerde hem eraan dat hij geen jonge kerel meer was. Niet dat hij daaraan herinnerd hoefde te worden – tegenwoordig voelde hij onder het lopen van alles kraken. Toen hij merkte dat hij documenten steeds verder van zich af begon te houden hakte hij de knoop door en liet zijn ogen testen. Nu kon hij zijn koffie niet meer drinken zonder dat zijn bril besloeg, en in bed niet meer op zijn zij liggen lezen. En als hij vergat dat hij hem ophad, mepte hij hem soms van zijn neus, of als hij vergat dat hij hem níét ophad, probeerde hij hem recht te zetten, waarbij hij zichzelf soms in zijn oog stak. En het lukte hem niet om hem schoon te houden, hoe goed hij ook zijn best deed.

Hij wreef hem nu over zijn stropdas, maar hij had hem net zo goed over wat chips kunnen wrijven. Hij bestudeerde door de vlekken heen de inhoud van het document.

‘Dat is vanwege de Brandofferman-zaak. Ikzelf, analist Bradshaw en inspecteur Flynn waren een tijdlang in Cumbria en hebben het grootste deel van het beschikbare budget opgesoupeerd. Inspecteur Flynn wilde de kosten liever spreiden dan dat ze u aan het einde van het boekjaar met een groot tekort zou opzadelen.’

‘Dat klinkt logisch,’ zei de voorzitter. ‘Wil iemand hier nog wat aan toevoegen? Ik neem aan dat we kunnen aanvoeren dat het onder de post LOOB geboekt moet worden.’

Tegen de tijd dat Poe vruchteloos had geprobeerd om LOOB in zijn interne database met onzinnige acroniemen op te zoeken ging de discussie al over iets heel anders, namelijk over een aanvullende fondse-naanvraag van de transnationale eenheid die zich bezighield met de georganiseerde misdaad. Ze had moeite om de dreiging van Entiteit

B het hoofd te bieden. Er was weinig over bekend. Ze deed niet aan ongedekte cheques en vrouwenhandel, en had geen dealers op de straat-
hoeken staan. Ze controleerde wél de aanvoerroutes die de onderwereld
gebruikte. Als een Chinese illegaal in een bordeel in Zuid-Londen
werkte om haar schuld af te betalen was de kans groot dat Entiteit B het
grootste deel van haar inkomsten inpikte. Als een kleine heroïnedealer
in Arbroath zijn product versneed met steenstof kwam het echte spul
bijna zeker van een bevoorradingslijn van Entiteit B. Als er op Britse
bodem weer een door de Russen gesponsorde aanslag plaatsvond was
het zeer waarschijnlijk dat de moordenaar door Entiteit B het land in
en uit gesmokkeld was.

Maar... het aanpakken van Entiteit B was zijn pakkie-an niet. Het
was zijn pakkie-an om seriemoordenaars te pakken en te assisteren
bij het oplossen van misdaden die ogenschijnlijk zonder reden waren
gepleegd. Iets waar hij de laatste tijd niet te veel tijd aan had besteed.
Hij wilde niet verder wegzakken in wraakgedachten. Hij wilde niet
doorgaan met het voeren van de slechte wolf. In plaats daarvan zette
hij zijn telefoon aan om te zien of er al nieuwe waarschuwingen waren
over Storm Wendy. Dit nieuws beheerste de media. Een zomerstorm
was zeldzaam. Een storm van deze vermoedelijke omvang kwam maar
één keer in een mensenleven voor.

Hij startte zijn BlackBerry op en bestudeerde zijn spiegelbeeld in het
zwarte scherm. Een nors, grijs gezicht met waterige, bloeddorpen
ogen gluurde terug – het onvermijdelijke bijverschijnsel van verwaar-
lozing, slapeloosheid en zelfmedelijden.

De zwarte spiegel veranderde in een schermje met kleurige apps,
waarvan hij de meeste niet kende en niet zou gebruiken als dat wel het
geval was. Hij had drie gemiste gesprekken en een berichtje, allemaal
van Flynn. Hij was oproepbaar, dus had zijn BlackBerry aan moeten
staan, maar als je bij de NCA – de National Crime Agency – de naam
had dat je altijd je telefoon opnam, bleef die overgaan. Hij las het be-
richtje: Bel me zodra je dit hebt gelezen.

Dat klonk niet goed. Poe excuseerde zich en verliet het vertrek. De
bureauchef wees hem een leeg bureau. Hij belde Flynn en zij nam bij
de eerste keer overgaan op.

‘Poe, je moet onmiddellijk contact opnemen met hoofdinspecteur
Gamble. Hij verwacht je telefoontje.’

‘Gamble? Wat wil hij?’

Gamble werkte voor de politie van Cumbria en had de leiding gehad bij de Brandofferman-zaak. Toen het stof was neergedaald en het vingerwijzen begon, was hij in rang gedegradeerd. Poe wist dat Gamble zich gelukkig prijsde dat hij nog een baan had. Hoewel ze het niet altijd met elkaar eens waren geweest hadden ze in goede verstandhouding afscheid van elkaar genomen. Tijdens het onderzoek hadden hun wegen elkaar af en toe gekruist, maar die zaak lag nu achter hen. Er was geen duidelijke aanleiding voor een gesprek.

‘Hij wilde het me niet vertellen, daarom denk ik dat het waarschijnlijk niet met de Brandofferman-zaak te maken heeft,’ antwoordde Flynn.

Poe was vijf jaar terug bij het politiekorps van Cumbria weggegaan. Hij had daar nog steeds een huis, maar als daarmee iets aan de hand was zou hij door een politieagent van het bureau in Kendal worden gebeld, niet door de hoofdinspecteur die belast was met zware criminaliteit. Trouwens, zijn huis bestond uit slechts vier massieve, kale muren van stenen uit het Lake District, een dak van leisteen en niet veel meer. Er was feitelijk niets wat ermee zou kunnen gebeuren.

‘Oké. Ik zal hem bellen.’

Ze gaf hem Gambles nummer. ‘Hou me op de hoogte.’

‘Dat zal ik doen.’

Poe hing op en belde Gamble. Net als Flynn nam hij bij de eerste keer overgaan op.

‘U spreekt met brigadier Poe. Ik heb begrepen dat ik u moest bellen.’

‘Poe, we hebben een probleem.’